

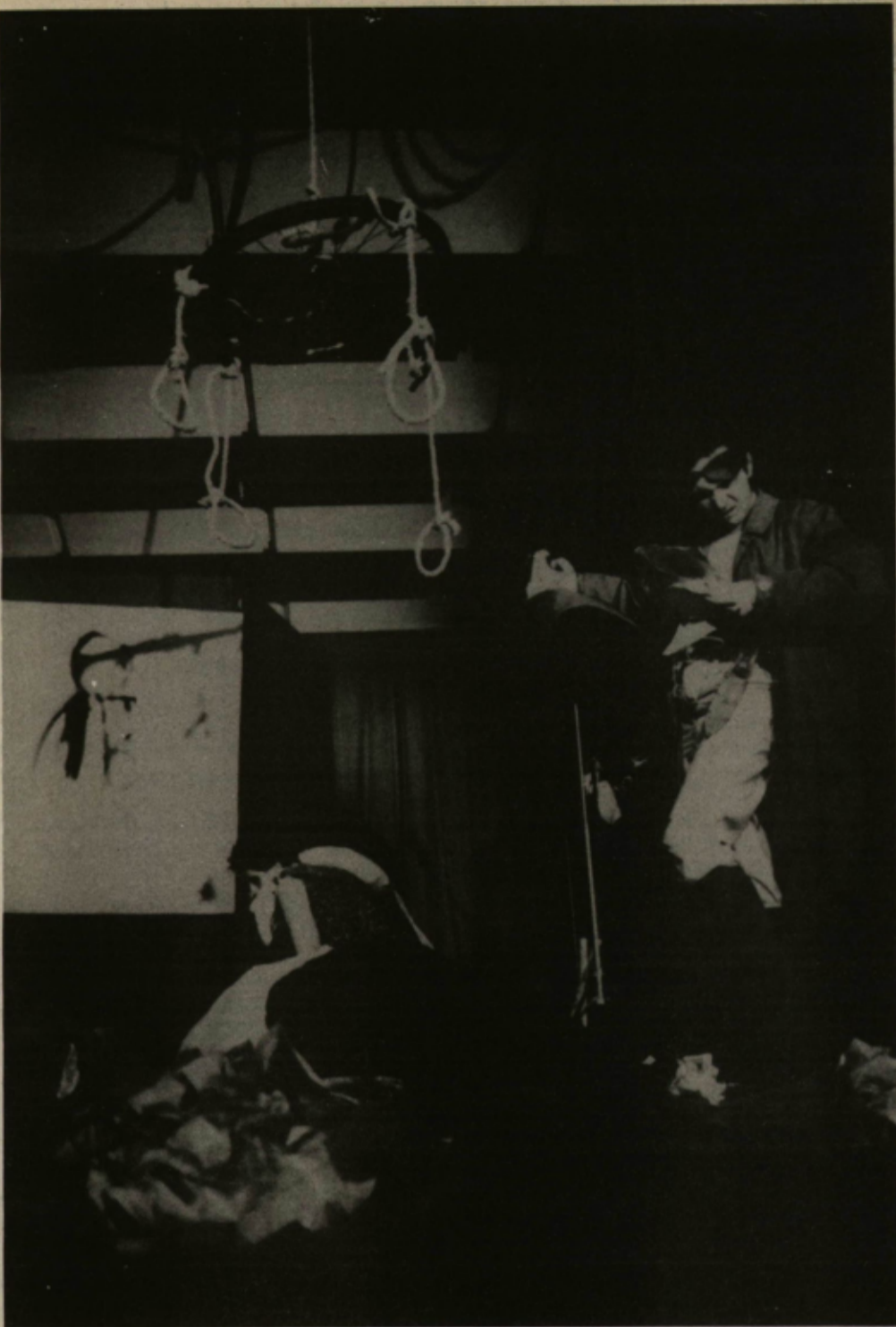
A titokzatos Maya fátylát

*A titokzatos Maya fátylát
nem lebbentheti föl kezem,
de látom a csodák világát
tükröződni a szemedben.*

*Felfoghatatlanul vegyülhet
ott utca s szerelmi varázs:
lángnyelvei étheri tűznek
s egyszerűen — az olvadás.*

*Ott fénylő kozmosz jön világra
a pillák függőnye alatt.
Forog és kivirít, akár a
bicikliküllők csillaga.*

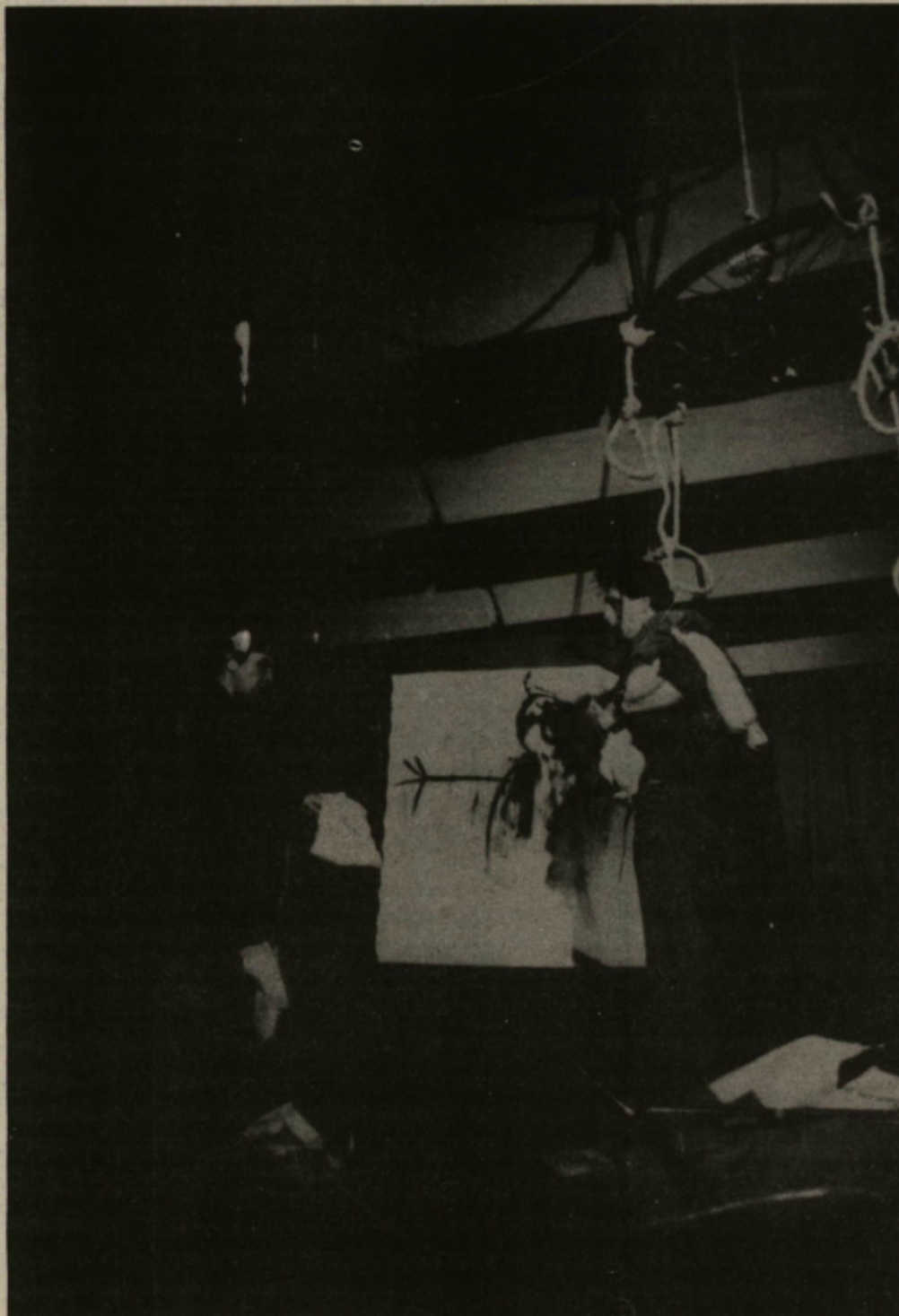
fordította: BAKA ISTVÁN

A. M.

A tenger

Vékony szeletekre vagdosta testét átnézett rajta és látta hogy a vadkacsák mind felszálltak egy vonatra és megpróbálják becsapni az ellenőrt hiába és akkor a másik ajtón lépett a terembe egy magas férfi ballonkabátban cintányérral az aktatáskájában és arra kért mindenkit hogy akkor már kinyíltak azok a virágok amelyeknek a hervadása halálos lehet a gyenge szervezetű leányoknál mert akkor jutott eszembe hogy nem szabad ezt nem szabad bántani mert mindenki megemelte a kalapját és csattant mögötte a tarkóján ott ahol mások a zsebkendőjüket tartják ha vérzik átázott már teljesen vizes és akkor látta hogy teljesen körülzárták a kis utcák pedig tele voltak tömve finom ánizslikőrrel de akkor ő már régóta nem ivott mert volt a kékhajú épületben és a téglák mind azt akarták hogy feküdjön hanyatt igen mint a teknősbéka vetkőzőn le és nagyon hideg volt a padló és akkor azt mondták hogy ne igyon többet és akkor már nem tudott elfutni a kis utcákban már akkor ott is álltak mind azok azok ott akik már futottak futottak utána mind verni akarták és hideg volt a padló akkor lépett be A. M. azon az ajtón amelyiken nem volt vörös drapéria és akkor azt mondták most nem menekülsz most leszámolunk veled és akkor azt mondta jó nem fog többet inni persze csak szeszt mosolyogtak a kékhajú téglák mind izzottak a mosolyban és a cintányér csattant az aktatáskájában de nem vette észre senki hanem ő fordult hátra és akkor látta véres a zsebkendője jó lenne kimenni az óceán partjára ott meg lehet nézni hogy megy le a nap és azt is hogy kel fel és akkor hideg volt nagyon a padló feküdt hanyatt és azt gondolta sáros a cipője és nem léphet be már csend van odabenn és már biztosan elkezdődött az ünnepség az aktatáska majdnem kicsúszott a hóna alatt és akkor azt mondta nem ő volt ő nem csinált semmit de akkor már nem is figyeltek rá azok azok aki utána futottak hanem azt mondták mind kiabáltak és felemelték a kezüket és belerúgtak a kékhajú téglák izzottak a mosolytól megrepedtek gyorsan és szívárgott belőlük a vér mindegyik véres volt a zsebkendője a padlóra hullt ő lehajolt le le vajon mióta fekszek itt hideg a padló hideg márványpadló nem szabad bántani és akkor csattant a cintányér és a kis mellékutcák már mind tele voltak és mindenki azt mondta most végre elkapunk most végre leszámolunk és akkor már azt gondolta lekészt a beszédről és elkészt a cintányér hiába csattant csattant hiába sáros a cipője hideg volt jaj jaj jaj jég hideg márványpadló és akkor körbenézett látta a kékhajú téglák csendben kuporognak és szívárognak belőlük a vér meg kell őket szólítani és kiáltott valamit és csattant a cintányér és futott és futott mindegyik mellékutca tele volt csenddel vajon mióta fekszem itt az ünnepet elkéstem sáros a cipőm így nem, lép a terembe nem szabad bántani kiáltotta a tengerpartra kiment délután de akkor már nem volt ott a tenger nem volt ott a homok a nap és nem volt ott a kékhajú víz és sáros volt a cipője pedig szerette volna megnézni a nap alámerülését vajon mióta fekszem itt. Nem szabad
Nem szabad bántani.
Nem szabad bántani.

— a képeket Révész Róbert készítette Szegi Amondó Zoltán és Benda Balázs akciójáról 1992. február 12-én, az Ifjúsági Házban tartott olasz–magyar „POLYPOÉZIS” című költészeti fesztiválon.